

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ετος ΚΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1230	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 3 Μαρτίου 2013	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια

ΕΧΩ ΧΡΕΟΣ, ἀγαπητοί μου, νὰ κηρύττω τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Μὰ ἔχω ἓνα δισταγμὸ. Ὑπάρχουν ἄραγε σήμερα ἄνθρωποι ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου; Σ' αὐτὸ ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ μοῦ δίνει μιὰ μεγάλη παρηγοριά. Τί λέει; Ἐγώ, λέει ὁ Χρυσόστομος, θὰ κηρύξω τὸ λόγιο τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν ὅλοι, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί. Κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ ἑκατό. Κι ἂν δὲ μὲ ἀκούσουν οἱ ἑκατό, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ πενήντα. Κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ πενήντα, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα. Κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα, θὰ μ' ἀκούσῃ ἓνας. Καὶ ἓνας μόνον νὰ μ' ἀκούσῃ, φτάνει. Ἡ σωτηρία ἐνός ἀνθρώπου εἶνε τόσο μεγάλο πᾶγμα. Κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ θὰ κηρύξω καὶ πάλι.

***

Τ' ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο; Τί λέει σήμερα; Εἶνε μιὰ παραβολή. Ποιὰ παραβολή; Ἡ ὡραιότερη ἀπὸ ὅσες εἶπε ὁ Χριστός. Μιὰ παραβολὴ ἀριστοῦργημα, γιὰ τὴν ὁποία εἶπε κάποιος ὅτι, κι ἂν τίποτε ἄλλο δὲν ἔλεγε ὁ Χριστός παρὰ μόνον αὐτὴ τὴν παραβολή, ἔφτανε αὐτὴ καὶ μόνον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Χριστός δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶνε ὁ Θεός. Διότι μόνον ὁ Θεός, ὡς καρδιογνώστης, μπορούσε νὰ ζωγραφίσῃ τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Μέσα στὴ σημερινὴ παραβολὴ ζωγραφίζεται ὁ ἄνθρωπος σὲ δύο καταστάσεις. Στὴ μία, ὅταν κατρακυλᾷ συνεχῶς μέσα στὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ πάθη καὶ φτάνει στὴν ἄβυσσο τῆς διαφθορᾶς, στὸν ἄδη. Καὶ στὴν ἄλλη, ὅταν σηκώνεται καὶ ὑψώνεται καὶ μὲ φτερὰ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων φτάνει μέχρι τὸν οὐρανό. Ἀμαρτία καὶ μετάνοια, πτώσις καὶ ἀνάστασις, κόλασις καὶ παράδεισος, δαίμων καὶ Θεός· μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραβολὴ ὑπάρχουν ὅλα, οἱ μεγάλες αὐτὲς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας.

Εἶνε ἤδη ἀρκετὰ γνωστὴ ἡ παραβολή. Μὰς λέει γιὰ ἓνα φιλόστοργο πατέρα μὲ δυὸ παι-

διά. Στὸ σπίτι του εἶχε ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἦταν ἓνας μικρὸς παράδεισος. Ἀλλὰ τὰ παιδιά μένουν ποτὲ εὐχαριστημένα; Ταλαίπωροι γονεῖς! ἡ φωτογραφία σας εἶνε μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραβολή. Κοπιάζετε, ἰδρώνετε; μοχθεῖτε, σκοτώνεστε, κ' ἓνα εὐχαριστῶ δὲν ἀκούτε. Γκρίνια συνεχῶς. Ἰδίως τὰ παιδιά τῆς ἐποχῆς μας εἶνε ἀχάριστα· μοιάζουν ἀκριβῶς μὲ τὸ νεώτερο υἱὸ τῆς παραβολῆς. Ὁ ἓνας γυιὸς ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα. Ὁ ἄλλος ἦταν ἀνήσυχος. Τὸ σπίτι τοῦ φαινόταν φυλακή. Προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ, νομίζοντας πὼς κάπου μακριὰ θὰ θρῆ τὴν χαρὰ του. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε μὲ αὐθάδεια· «Πατέρα, δός μου ὅ,τι μοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὴν περιουσία». Ὁ πατέρας στενοχωρήθηκε, μὰ δὲν τοῦ ἀρνήθηκε· δὲν ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του μὲ τὴ βία. Διότι ἐδῶ ὁ πατέρας εἰκονίζει τὸ Θεό, ποῦ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερο. Τὸ μεγάλο προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὸν διακρίνει ἀπὸ ὅλη τὴ ζωολογικὴ κλίμακα καὶ τοῦ δίνει τεραστία ἄξια, εἶνε ἡ ἐλευθερία. Λέει ἡ ἅγια Γραφή· «Μπροστά σου, ἄνθρωπε, ἔβαλε τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό» (Σειρ. 15,16). Διάλεξε καὶ πάρε. Ἄν βάλῃς τὸ χέρι σου στὸ νερό, θὰ δροσιστῇς· ἂν τὸ βάλῃς στὴ φωτιὰ, θὰ καῖς, καὶ τότε ποῖός θὰ φταίῃ; Ἐσὺ ἀσφαλῶς, ὄχι ὁ Θεός.

Ἄφου λοιπὸν ὁ νέος εἶχε ἐλευθερία, μιὰ μέρα πῆρε τὴν μισὴ περιουσία, τὰ πούλησε ὅλα καὶ τὰ ἔκανε ρευστὸ χρῆμα, γέμισε τὸ πουγγί του ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα καὶ ἀργύρια, καὶ ἔφυγε μακριὰ. Ποῦ πῆγε; Ἐκεῖ ποῦ ξοδεύεται τὸ πολὺ χρῆμα, στὶς μεγάλες πολιτείες. Καὶ δὲν ἀποφεύγει ὁ θεῖος λόγος νὰ πῆ πὼς ἔζησε ὁ ἄσωτος. Δυὸ φορές ἀκούγεται σήμερα κάτι ἄσχημο· κι ὁ ἀπόστολος τὸ λέει, καὶ τὸ εὐαγγέλιο τὸ λέει. Ἄν τὸ πῆ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὠρισμένον θὰ ποῦν· «Λέει αἰσχρὰ πράγματα». Κατήντησαν, βλέπετε, στὴν ἐποχὴ μας τὰ αἰσχρὰ νὰ τὰ κάνομε, ἀλλὰ νὰ μὴ θέλομε ὁ ἄλλος νὰ μᾶς τὰ πῆ. Τὴν αἰσχρὰ γυναῖκα π.χ. δὲν τὴ λένε πόρ-

νη, τὴ λένε φιλενάδα. Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐγένειά τους. Τὸ Εὐαγγέλιο ὁμως δὲν ἔχει τέτοια εὐγένεια: λέει «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη», τὸ σκότος σκότος καὶ τὸ φῶς φῶς (πρβλ. Ἦσ. 5,20). Καὶ σήμερα τόσο ὁ ἀπόστολος ὅσο καὶ τὸ εὐαγγέλιο μιλοῦν γιὰ πορνεία καὶ πόρνες ποὺ πουλοῦν τὸ κορμί τους καὶ διαλύουν οἰκογένειες. Ὁ ἀπόστολος φωνάζει: «Φεύγετε ἀπὸ τὴν πορνεία» (Α' Κορ. 6,18). Καὶ τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ὁ ἄσωτος ἔφαγε τὴν πατρικὴ του περιουσία – ποῦ; «*Μετὰ πορνῶν*» (Λουκ. 15,30), μὲ πόρνες γυναῖκες.

Ἔτσι ἤρθε ὥρα ποὺ δὲν ἔμεινε στὴν τσέπη του δραχμὴ, τίποτε ἀπολύτως, καὶ δὲν εἶχε ν' ἀγοράση οὔτε ἓνα καρβέλι ψωμί. Τότε τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ πάντες, καὶ φίλοι καὶ παρέες καὶ γυναῖκες ἀμαρτωλές. Ἡ πείνα τὸν ἔκανε νὰ ψάξη γιὰ δουλειά. Τὸν πῆραν σ' ἓνα σταῦλο νὰ βόσκη χοίρους. Σκληρὸς ὁ ἐργοδότης του, δὲν τὸν τάζε καλά. Κι αὐτὸς γιὰ νὰ σταθῆ ἤθελε νὰ πάρη ἀπὸ τὰ χαρούπια τῶν χοίρων, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε. Τὸ ἀφεντικὸ ὑπολόγιζε περισσότερο τὰ γουρούνια ἀπὸ αὐτόν.

Δύσκολη ἡ ζωὴ του, θλιβερὰ ἡ κατάστασί του. Ζοῦσε μέσ' στὴν ἀκαθαρσία. Ἀπὸ πλούσιος ἔγινε φτωχός, ἀπὸ ἀφέντης δοῦλος, ἀπὸ πρίγκιπας χοιροβοσκός. Ἐφθασε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς ἀθλιότητος. Τί τοῦ ἔμενε νὰ κάνη; Ἐνα μόνο: νὰ πᾶ ἢ ν' αὐτοκτονήσῃ. **Αὐτοκτόνησε; Ὁχι.** Ἄλλοι αὐτοκτονοῦν. Στὴν Ἀμερικὴ, στὴ Σουηδία, στὴ Νορβηγία παιδιὰ ἄσωτα, ἀφοῦ γλεντήσουν καὶ στραγγίσουν κάθε εἶδους ἡδονή, ράκη πλέον, αὐτοκτονοῦν ἀράδα. Αὐτὸς δὲν αὐτοκτόνησε. Γιατί; Διότι **μετανόησε.** Τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα, ἰδέα ἐλπίδος, ἀγάπης καὶ οἰκτιρῶν, ποὺ ἔλεγε μέσα του: «Γύρισε στὸ σπίτι σου, κι ὁ πατέρας θὰ σὲ δεχτῆ!».

Καὶ πράγματι, μὲ τὴν βεβαία αὐτὴ ἐλπίδα, πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Καὶ νά, ἔφθασε στὸ πατρικὸ του σπίτι. **Πῶς τὸν δέχτηκε ὁ πατέρας;** Δὲν τὸν ἔδωξε. Γιατί ὁ πατέρας εἶνε γεμάτος ἀγάπη καὶ στοργή. Τὸν πῆρε στὴν ἀγκάλη του καὶ τὸν φιλοῦσε. Διέταξε ἀμέσως νὰ τὸν πλύνουν, νὰ τὸν καθαρίσουν, νὰ τοῦβάλουν καινούργια ροῦχα, παπούτσια καὶ δαχτυλίδι στὸ χέρι. Κι ἀκόμη, νὰ πᾶνε στὸ μαντρί νὰ σφάξουν τὸ καλύτερο μοσχάρι, νὰ ἐτοιμάσουν τραπέζι βασιλικό, γιὰ **νὰ ἐορτάσουν τὴν ἐπιστροφή** τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

* * *

Αὐτὰ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα στὴν παραβολὴ ποὺ εἶνε ἀνεκτίμητο ἀριστούργημα.

Ποιός εἶνε ὁ ἄσωτος; Ἄσωτοι ὑπάρχουν σὲ ὅλες τὶς γενεές καὶ προπαντὸς στὴ δικὴ μας,

ποὺ ἔχει τόσα ἀγαθὰ κι ὁμως ὑποφέρει. Ἄσωτα εἶνε τὰ παιδιὰ ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ξενοχτοῦν σὲ κέντρα τῆς ἀμαρτίας. Ἄσωτες εἶνε οἱ θυγατέρες, ποὺ περπατοῦν δεξιὰ κι ἀριστερὰ χωρὶς νὰ δίνουν λογαριασμὸ στοὺς γονεῖς κ' ἔχουν τὸ σπίτι ξενοδοχεῖο ὕπνου καὶ φαγητοῦ. Ἄσωτοι εἶνε οἱ παντρεμένοι ἄντρες, ποὺ ἀφήνουν τὶς γυναῖκες τους καὶ ζοῦν μὲ παλλακίδες καὶ πόρνες, καὶ ξοδεύουν τὰ χρήματά τους ἐνῶ τὰ παιδιὰ τους μένουν νηστικά. Ἄσωτοι εἶνε αὐτοὶ ποὺ διανυκτερεύουν σὲ χαρτοπαίγνια. Ἄσωτοι... Μόνο αὐτοὶ εἶνε ἄσωτοι; Τότε μόνο θὰ καταλάβουμε τὸ Εὐαγγέλιο, ἐὰν ποῦμε ὅτι ἄσωτοι εἴμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Νὰ ξέρετε: δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν εἶνε σὲ κάποιον βαθμὸ ἄσωτος. Ἄσωτος εἶνε **κάθε ἀμαρτωλός.** Ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος «*ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσῃ*» (νεκρ. ἀκ.). Ὅλοι ἀμαρτάνουμε, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Καὶ πότε δὲν ἀμαρτάνουμε; Καὶ μιὰ ἡμέρα ἂν ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος «*ἐπὶ τῆς γῆς*», εἶνε ἀμαρτωλός (Ἰωβ 14,5).

Ἀμαρτάνουμε μὲ κάθε μέσο, μὲ κάθε τρόπο, σὲ κάθε τόπο, καὶ κάθε ὥρα. Ἀμαρτάνουμε ἀκόμα καὶ μέσ' στὴν ἐκκλησία: τὴν ὥρα ποὺ ἀκοῦμε «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. λειτ.), τὸ μυαλό μας δὲν εἶνε στὸ Θεό, ἀλλὰ ρεμβάζει στὰ κοσμικὰ καὶ ἐπίγεια.

Τί νὰ κάνουμε; **ν' ἀπελπιστοῦμε;** Ὁχι! Ὅσο πολλές κι ἂν εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας, ὑπάρχει ἐλπίς. Ἀρχισα μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ἄς τελειώσω πάλι μ' αὐτόν. Κάθε ἀμαρτία, λέει, μικρὴ ἢ μεγάλη, εἶνε ἓνα κάρβουνο ἀναμμένο ποὺ καίει. Ἄλλος ἔχει πέντε κάρβουνα, ἄλλος ἔχει δέκα, ἄλλος ἑκατό, ἄλλος διακόσα, ἄλλος τριακόσα... Ἀλλὰ κ' ἓνα βουνὸ ἀκόμα νὰ εἶνε τὰ «κάρβουνα» σου, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, **πάρ' τα καὶ ρίξ' τα** στὴ «θάλασσα». Ποτέ ἢ φωτιά δὲ νικαίει τὴ θάλασσα: πάντοτε ἢ θάλασσα νικαίει τὴ φωτιά. Φωτιά εἶνε τ' ἀμαρτήματά μας, θάλασσα, ἀπέραντος ὠκεανός, εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄρκει μόνο νὰ ἔχουμε **μετάνοια εἰλικρινῆ.**

Ἐλάτε λοιπόν, ἀδελφοί μου συναρματωλοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀσπρομάλληδες γέροντες καὶ νέοι, ἐλάτε τὴν ἅγια αὐτὴ περίοδο, νὰ πάρουμε τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα ἀμαρτήματα ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας καὶ μὲ **μιὰ ἀληθινὴ μετάνοια** νὰ τὰ ρίξουμε στὸ πέλαγος, στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεός, ποὺ δέχτηκε τὸν ἄσωτο υἱό, **θὰ δεχτῆ κ' ἐμᾶς**, καὶ τότε «*χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,7).

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**